Dosarul nr. 1-155/2018

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

18 iunie 2026 **oraşul Ialoveni**

Judecătoria Hînceşti, sediul Ialoveni
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător Viorel Botnaraş
Grefieri – Sabina Mereacre, Daniela Borș, Viorica Pîntea, Valeria Petic,
cu participarea:
Procurorului – Cîrlan Valeriu,
Avocatului – Timotin Lilian, în interesele părții vătămate Luca Lilia,
Avocatului – Crețu Nadejda, în interesele inculpatului Ivanov Anatolie,
Avocatului – Jomir Eudochia, în interesele inculpatei Codja Maria,
Translatorului – Leca Valentina,

a judecat, în ședință de judecată publică, în procedură generală, cauza penală de învinuire a lui

Ivanov Anatolie Victor**, născut la **, IDNP *****2, cetățean al Republicii Moldova, originar din r-nul Ceadîr-Lunga, studii medii incomplete, supus militar, căsătorit, fără persoane minore la întreținere, angajat în câmpul muncii, fără grad de invaliditate, fără antecedente penale, domiciliat în or. Ialoveni, str. *****,*

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal,

și a lui

Codja Maria Gheorghi**, născută la **, IDNP *****, cetățeancă a Republicii Moldova, originară din r-nul Comrat, sat. Cioc-Maidan, studii medii, nesupusă militar, văduvă, fără persoane la întreținere, pensionară, fără grad de invaliditate, fără antecedente penale, domiciliată în UTA Găgăuzia, sat. *****,*

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5) și art. 190 alin. (5) Cod penal.

Procedura de citare a fost legal executată.

Procurorul Cîrlan Valeriu, în ședința de judecată, a solicitat recunoașterea lui Ivanov Anatolie vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa de 10 ani închisoare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 5 ani, iar în privința inculpatei Codja Maria, în baza art. 42 alin. (5) și art. 190 alin. (5) Cod penal, a solicitat stabilirea pedepsei de 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani, cu liberarea de la executarea pedepsei în legătură cu expirarea termenului de prescripție a tragerii la răspundere penală, precum și admiterea integrală a acțiunii civile înaintate.

Avocatul Timotin Lilian, în interesele părții vătămate Luca Lilia, a susținut poziția procurorului, solicitând recunoașterea inculpaților vinovați de comiterea infracțiunilor imputate, întrucât probele administrate la dosar demonstrează vinovăția acestora, precum și admiterea integrală a acțiunii civile.

Avocații Crețu Nadejda, în interesele inculpatului Ivanov Anatolie, și Jomir Eudochia, în interesele inculpatei Codja Maria, precum și inculpatul Ivanov Anatolie, au solicitat pronunțarea unei sentințe de achitare, susținând că probele administrate la dosar nu demonstrează vinovăția inculpaților.

Asupra mijloacelor de probă administrate și cercetate în ședința de judecată, instanța de judecată

c o n s t a t ă :

1. Ivanov Anatolie, *a fost pus sub învinuire de către organul de urmărire penală prin ordonanța din 05.03.2026 pentru faptul că*, în perioada anilor 2006–2008, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, de comun acord cu Codja Maria, mama sa, prin înșelăciune și abuz de încredere, după căsătoria încheiată în anul 2006 cu cet. Luca Lilia, au decis să procure casa de locuit situată pe str. M. Viteazul nr. 23/1, or. Ialoveni, care aparținea cu drept de proprietate lui Sarandi Serghei, verișorul lui Ivanov Anatolie.

Ulterior, întrucât Luca Lilia era, la acel moment, proprietara apartamentului situat pe str. Vadul lui Vodă nr. 62/2, ap. 60, mun. Chișinău, Ivanov Anatolie ar fi determinat-o să înstrăineze apartamentul respectiv contra sumei de 23 000 euro.

Astfel, potrivit învinuirii, Ivanov Anatolie, prin înșelăciune și abuz de încredere, a obținut suma respectivă de bani, precum și alte mijloace bănești ce aparțineau ambilor soți, în total 43 500 euro, cu care a procurat de la Sarandi Serghei casa de locuit situată pe str. M. Viteazul nr. 23/1, or. Ialoveni, perfectând, prin înțelegere prealabilă cu mama sa, Codja Maria, care deținea procură pentru reprezentarea intereselor sale, un contract de donație a bunului imobil din partea lui

Sarandi Serghei, privând-o astfel, în mod intenționat, pe Luca Lilia de dreptul de proprietate în devălmășie cu Ivanov Anatolie asupra casei de locuit situate pe str. M. Viteazul nr. 23/1, or. Ialoveni, fapt care ar fi fost ținut în secret față de aceasta.

Ulterior, în perioada anilor 2008–2016, continuându-și, potrivit învinuirii, acțiunile infracționale, Ivanov Anatolie, prin înșelăciune și abuz de încredere, în timp ce soția sa, Luca Lilia, era plecată peste hotarele țării la muncă, susținând în continuare că imobilul reprezintă proprietatea ambilor soți, ar fi determinat-o să-i transmită, pentru efectuarea lucrărilor de reparație la casa de locuit situată pe str. M. Viteazul nr. 23/1, or. Ialoveni, suma de aproximativ 35 000 euro, deși cunoștea că proprietarul casei, potrivit actelor de proprietate, era doar el, cauzând astfel părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 68 250 euro, care, conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei din 31.12.2016, constituia 1 376 247,60 lei.

Astfel, acțiunile lui Ivanov Anatolie au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 190 alin. (5) Cod penal – escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu cauzarea unui prejudiciu în proporții deosebit de mari.

2. Codja Maria, *a fost pusă sub învinuire de către organul de urmărire penală prin ordonanța din 05.03.2026 pentru faptul că*, în perioada anilor 2006–2008, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, acționând în complicitate și de comun acord cu Ivanov Anatolie, fiul său, prin înșelăciune și abuz de încredere, ar fi deposedat-o pe Luca Lilia de cota-parte ce i s-ar fi cuvenit din casa de locuit situată pe str. M. Viteazul nr. 23/1, or. Ialoveni.

Astfel, potrivit învinuirii, după ce Ivanov Anatolie s-a căsătorit în anul 2006 cu cet. Luca Lilia și au decis să procure casa de locuit situată pe str. M. Viteazul nr. 23/1, or. Ialoveni, care aparținea cu drept de proprietate lui Sarandi Serghei, verișorul lui Ivanov Anatolie, iar Luca Lilia era, la acel moment, proprietara apartamentului situat pe str. Vadul lui Vodă nr. 62/2, ap. 60, mun. Chișinău, Ivanov Anatolie ar fi determinat-o să înstrăineze apartamentul respectiv contra sumei de 23 000 euro.

Ulterior, după ce Ivanov Anatolie, prin înșelăciune și abuz de încredere, ar fi obținut suma de 23 000 euro provenită din vânzarea apartamentului de pe str. Vadul lui Vodă nr. 62/2, ap. 60, mun. Chișinău, precum și alte mijloace bănești ce aparțineau ambilor soți, în total 43 500 euro, cu care a procurat de la Sarandi Serghei casa de locuit situată pe str. M. Viteazul nr. 23/1, or. Ialoveni, Codja Maria și Ivanov Anatolie, potrivit învinuirii, au acționat în baza unei înțelegeri prealabile, fiind perfectată o procură pentru reprezentarea intereselor lui Ivanov Anatolie pe numele Codjei Maria, iar ulterior a fost încheiat contractul de donație a bunului imobil de la Sarandi Serghei în beneficiul lui Ivanov Anatolie.

Prin aceste acțiuni, potrivit acuzării, Luca Lilia ar fi fost lipsită în mod intenționat de dreptul de proprietate în devălmășie asupra casei de locuit situate pe str.

M. Viteazul nr. 23/1, or. Ialoveni, fapt care ar fi fost ținut în secret față de aceasta, cauzându-i-se un prejudiciu material considerabil, în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 33 500 euro, care, conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei din 31.12.2008, constituia 493 816,80 lei.

Astfel, acțiunile Codjei Maria au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 42 alin. (5) și art. 190 alin. (5) Cod penal – complicitate la escrocherie, adică complicitate la dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu cauzarea unui prejudiciu în proporții deosebit de mari.

3. În vederea susținerii învinuirii și a acuzațiilor privind vinovăția inculpaților Ivanov Anatolie și Codja Maria, procurorul a prezentat și administrat în instanță probele pe care își întemeiază acuzarea, fiind audiați partea vătămată Luca Lilia și martorii Luca Tamara, Luca Raisa și Nemțanu Oleg, precum și fiind cercetate procesele-verbale ale acțiunilor de urmărire penală și înscrisurile anexate la dosar.

3.1. În cadrul ședințelor de judecată, după redistribuirea repetată a cauzei, partea acuzării nu a putut asigura prezența martorilor Tcaciuc Vitalie, Maier Teodor, Marin Margareta, Poleacova Larisa, Misiru Andrei, Tancanog Petru, Nemțanu Vladimir și Sarandi Serghei. În aceste circumstanțe, procurorul a renunțat la administrarea probei cu audierea martorilor menționați, iar partea apărării nu a solicitat audierea acestora, în conformitate cu prevederile art. 328 din Codul de procedură penală.

De asemenea, partea apărării a renunțat la administrarea probei cu audierea martorilor Curecheru Valentina, Izvoreanu Ana, Izvoreanu Oleg, Codja Ruslan, Știroi Olga și Ceban Ilia, a căror audiere fusese admisă de către instanță.

Partea vătămată Luca Lilia, fiind audiată în ședința de judecată, a declarat că îl cunoaște pe inculpatul Ivanov Anatolie, acesta fiind fostul său soț. A precizat că s-au căsătorit în anul 2006 și au divorțat în anul 2018. De asemenea, o cunoaște pe inculpata Codja Maria, care este mama lui Ivanov Anatolie și fosta sa soacră. A menționat că susține declarațiile oferite anterior pe parcursul urmăririi penale și al examinării cauzei.

Potrivit declarațiilor sale, după căsătorie, ea și Ivanov Anatolie, având doi copii minori gemeni, au început să caute o locuință. În acest context, rudele lui Ivanov Anatolie le-au propus să procure casa de locuit situată în or. Ialoveni, str. Mihai Viteazul, care aparținea unei rude a familiei. Casa fusese procurată anterior de mătușa lui Ivanov Anatolie pentru fiul acesteia, însă ulterior le-a fost propusă lor spre cumpărare. La acel moment, prețul solicitat pentru imobil era de aproximativ 44 000 euro.

Partea vătămată a declarat că dispunea de aproximativ 10 000 euro economisiți, iar în proprietatea sa se afla un apartament situat în mun. Chișinău, str. Vadul lui Vodă nr. 62/2. Înțelegerea dintre soți era ca apartamentul să fie vândut, iar mijloacele financiare obținute să fie utilizate pentru procurarea casei. În anul 2006, ea și Ivanov

Anatolie au plecat împreună la muncă în Italia. Ulterior, apartamentul a fost înstrăinat, fiind obținută suma de aproximativ 22 000 euro. Potrivit declarațiilor sale, banii au fost primiți de Ivanov Anatolie de la sora sa și ulterior transmiși pentru achitarea casei.

A mai declarat că Ivanov Anatolie a perfectat o procură pe numele mamei sale, Codja Maria, pentru ca aceasta să se ocupe de formalitățile privind procurarea imobilului. Potrivit înțelegerii dintre părți, diferența de preț urma să fie achitată ulterior, în mai multe tranșe. A menționat că familia a achitat și alte sume de bani pentru casă, însă nu cunoaște cu exactitate prețul final al acesteia.

Partea vătămată a arătat că știa despre faptul că toate actele privind imobilul au fost perfectate de Codja Maria, însă abia după inițierea procesului de divorț a aflat că asupra casei fusese încheiat un contract de donație în beneficiul lui Ivanov Anatolie. Potrivit acesteia, până la acel moment a considerat că imobilul constituia un bun comun dobândit în timpul căsătoriei.

A mai declarat că în perioada anilor 2012–2015 ea s-a aflat în Italia la muncă, iar Ivanov Anatolie se afla în Republica Moldova împreună cu copiii și se ocupa de lucrările de construcție și amenajare a casei. În această perioadă îi transmitea în mod constant mijloace bănești, inclusiv pentru întreținerea copiilor și pentru efectuarea lucrărilor la imobil. Potrivit declarațiilor sale, salariul său era de aproximativ 1 500 euro lunar, iar anual transmitea aproximativ 10 000 euro.

De asemenea, a menționat că, pe lângă sumele de bani expediate, a procurat și transmis mobilier, obiecte de uz casnic și alte bunuri destinate locuinței. A relatat că, la momentul procurării, casa nu era finisată, acoperișul era vechi, iar atât interiorul, cât și exteriorul necesitau lucrări semnificative de renovare. Ulterior au fost efectuate lucrări de construcție și amenajare, inclusiv instalarea geamurilor, edificarea gardului, porții, foișorului și garajului. La revenirea sa definitivă în Republica Moldova, în anul 2015, casa era practic finalizată și putea fi locuită.

Potrivit declarațiilor sale, după ce a aflat despre contractul de donație, nu a purtat discuții cu Ivanov Anatolie referitor la acest aspect, relațiile dintre ei fiind deja deteriorate. A afirmat că nu a fost informată anterior despre existența donației și că nu a participat la încheierea acesteia.

Partea vătămată a mai declarat că în perioada în care se afla în Italia, Ivanov Anatolie nu avea un loc de muncă stabil și se ocupa în principal de creșterea copiilor și de lucrările la casă, aceasta fiind înțelegerea dintre ei. Totodată, a menționat că banii erau expediați prin diferite persoane și prin intermediul transportatorilor de rută.

A precizat că ultima tranșă de bani destinată achitării casei, în sumă de aproximativ 1 500–2 500 euro, a fost transmisă prin intermediul surorii lui Codja Maria, cel mai probabil în anul 2008. Potrivit declarațiilor sale, apartamentul fusese vândut în anul 2006, iar achitarea integrală a casei a avut loc în mai multe etape.

De asemenea, a relatat că lucrările de renovare și amenajare au fost realizate atât de Ivanov Anatolie, cât și de alte persoane apropiate familiei, inclusiv de finul

acestora și de alte persoane care au oferit ajutor. A precizat însă că nu a ținut o evidență exactă a sumelor transmise și a cheltuielilor efectuate pentru fiecare lucrare în parte.

Totodată, partea vătămată a declarat că între ea și Ivanov Anatolie au existat litigii civile privind bunurile dobândite în timpul căsătoriei, fără a putea preciza stadiul sau soluția definitivă a acestora. A mai menționat că susține integral acțiunea civilă înaintată în cadrul prezentei cauze penale.

Martorul Nemțanu Oleg, în ședința de judecată, a declarat că îl cunoaște pe inculpatul Ivanov Anatolie, iar pe partea vătămată Luca Lilia o cunoaște din perioada în care acesta se afla la muncă în Italia, fără a putea indica cu exactitate momentul de la care o cunoaște. A menționat că în anul 2016 activa în calitate de transportator de colete și pasageri și că este posibil să fi transportat-o pe Luca Lilia, însă nu își amintește detalii concrete în acest sens.

Martorul a declarat că efectua transporturi cu microbuzul și ulterior cu autocarul de tip Mercedes, fără a cunoaște numerele de înmatriculare, activitatea sa constând în transportul săptămânal a peste 1000 de colete între Italia și Republica Moldova, precum și transport de pasageri, activând în domeniu din anul 2000 și utilizând mai multe unități de transport.

Referitor la circumstanțele cauzei, martorul a menționat că nu își amintește de unde au fost ridicate bunurile aparținând lui Luca Lilia, însă își amintește că inculpatul Ivanov Anatolie a venit cu un camion în Italia și împreună cu acesta au fost transmise bunuri în Republica Moldova, reținându-i pe ambii datorită faptului că la acea perioadă erau puține familii stabilite în Italia. A mai declarat că, în activitatea sa, uneori banii erau transmiși direct șoferului, alteori erau ascunși în colete, în funcție de încrederea clienților, și că inculpatul Ivanov Anatolie a transmis bani și colete către Republica Moldova, posibil inclusiv mobilier și alte bunuri, însă nu își mai amintește detalii exacte privind aceste transmiteri. Martorul a menționat că, din cauza trecerii timpului, nu își poate aminti cu exactitate circumstanțele evenimentelor.

Martorul Luca Tamara, în ședința de judecată, a declarat că îl cunoaște pe inculpatul Ivanov Anatolie, acesta fiind fostul soț al surorii sale, Luca Lilia. A menționat că sora sa s-a căsătorit cu inculpatul în anul 2006, iar ulterior au decis procurarea unei case de locuit în or. Ialoveni, la inițiativa mamei inculpatului, care a propus un imobil de tip duplex ce aparținea unei rude, în contextul în care se urmărea ca frații Ivanov să locuiască în apropiere. A indicat că, pentru achitarea primei rate, tatăl său i-a dăruit surorii sale un apartament, a cărui vânzare a fost încredințată acesteia prin procură, ea ocupându-se de identificarea cumpărătorului și perfectarea tranzacției. Apartamentul a fost vândut la finele anului 2006, contra sumei de aproximativ 22 000 euro, bani depuși inițial pe cont bancar, ulterior retrași și utilizați în scopul achitării primei tranșe pentru casa din Ialoveni. Martorul a precizat că inculpatul Ivanov Anatolie a fost anunțat despre finalizarea tranzacției și a ajuns în Republica Moldova cu ajutorul său, prin intermediul unor curse aeriene cu escală.

A declarat că suma de 21 000 euro a fost transmisă inculpatului pentru achitarea imobilului, iar ulterior o parte din bani a fost reținută de martor, fiind ulterior transmisă surorii sale în legătură cu achiziționarea unui automobil. A menționat că prețul total al imobilului era de aproximativ 45 000 euro, diferența urmând a fi achitată în rate, conform înțelegerilor familiei.

Martorul a indicat că, ulterior procurării casei, a contribuit personal la amenajarea acesteia, prin achiziția de materiale și echipamente (cazane, calorifere, ferestre), precum și alte lucrări de finisare, familia aflându-se la acel moment în dificultăți financiare. A precizat că, în primii ani, copiii au locuit la ea, întrucât imobilul nu era complet amenajat pentru locuire. A mai declarat că, ulterior, relațiile dintre părți s-au deteriorat, existând neînțelegeri privind contribuțiile financiare și lucrările efectuate la casă, iar din anul 2016 au apărut litigii judiciare. Martorul a relatat că sora sa a constatat ulterior că imobilul era înregistrat pe numele inculpatului, acesta fiind anterior trecut pe numele mamei sale și ulterior donat inculpatului. A menționat că nu cunoaște motivele pentru care imobilul a fost înregistrat și ulterior donat inculpatului, însă din discuțiile cu sora sa a înțeles că aceasta a propus includerea contribuției sale financiare în beneficiul copiilor. De asemenea, a confirmat că suma de aproximativ 22 000 euro a fost retrasă din cont și transmisă în numerar pentru achitarea imobilului.

Martorul Luca Raisa, în ședința de judecată, a declarat că îi cunoaște pe inculpații Codja Maria și Ivanov Anatolie, acesta din urmă fiind fostul soț al fiicei sale, Luca Lilia, și tatăl nepoților săi. A menționat că fiica sa s-a căsătorit cu Ivanov Anatolie în anul 2006, în Italia, fiind oficiată doar ceremonia religioasă, ulterior aceștia având doi copii.

Martorul a indicat că, inițial, familia intenționa să rămână în Italia, însă ulterior au decis să revină în Republica Moldova, iar Codja Maria a început să caute un imobil pentru locuit. A precizat că, deși Luca Lilia deținea un apartament pe str. Vadul lui Vodă, acesta a fost vândut la inițiativa fiicei sale, contra sumei de aproximativ 21 000 euro, bani depuși în bancă și ulterior retrași de Ivanov Anatolie împreună cu fiica sa, fiind utilizați pentru achitarea primei tranșe a casei din or. Ialoveni. Martorul a susținut că întreaga sumă pentru prima plată provenea din mijloacele fiicei sale, iar restul banilor au fost acumulați de ambii soți.

A declarat că imobilul a fost procurat de la rudele inculpatului și că inițial familia s-a bucurat de această achiziție, întrucât exista posibilitatea achitării în rate, însă ulterior au aflat că imobilul a fost donat inculpatului Ivanov Anatolie, aspect care a generat neînțelegeri în familie.

Martorul a mai indicat că, ulterior, au apărut conflicte între soți, inclusiv amenințări din partea inculpatului, iar fiica sa a rămas fără drept asupra imobilului. A menționat că a oferit personal sume de bani pentru necesități familiale, inclusiv aproximativ 3 000 euro pentru procurarea unui automobil, însă acesta a fost înregistrat pe numele inculpatului.

A declarat că fiica sa lucra în Italia și transmitea periodic bani și bunuri în Republica Moldova, contribuind semnificativ la construcția și amenajarea casei, în timp ce inculpatul se ocupa de lucrările de reparație, neavând un loc de muncă stabil.

Martorul a susținut că, ulterior, relațiile dintre părți s-au deteriorat, iar fiica sa a revenit în țară în jurul anilor 2012–2013, locuind anterior copiii la bunica maternă pentru o perioadă. A indicat că imobilul, la momentul achiziției, era nefinisat, iar ulterior a fost complet amenajat din mijloacele financiare ale fiicei sale.

A mai declarat că nu cunoaște detalii despre eventualele litigii judiciare privind imobilul, însă a confirmat că, în timp, au existat conflicte familiale și discuții privind contribuțiile financiare și bunurile dobândite.

3.2. De asemenea, în susținerea învinuirii și a vinovăției inculpaților, instanța a examinat, la solicitarea părții acuzării, procesele-verbale ale acțiunilor de urmărire penală, precum și documentele și înscrisurile anexate la materialele cauzei, după cum urmează:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 20.04.2018, prin care a fost examinată casa de locuit situată pe str. M. Viteazul 23/1, or. Ialoveni;

- procesul-verbal de ridicare din 07.08.2017, prin care de la cet. Luca Lilia au fost ridicate mai multe caiete și înscrisuri, inclusiv: un caiet cu însemnări din perioada 29.01–02.02.2013; un caiet cu însemnări din 13–15.02.2012; copii de înscrisuri din 19.01.2013; un caiet cu înscrisuri din 19.01.2013; un caiet cu înscrisuri din 08.03.2014; un caiet cu înscrisuri din 26.06.2011; un caiet cu înscrisuri din 17–19.09.2012; un caiet cu înscrisuri din 18–19.10.2008;

- procesul-verbal de examinare a obiectului din 27.12.2017, prin care au fost examinate mai multe carnete și înscrisuri, după cum urmează: un carnet de culoare sură, cu 60 file, cu mențiunea „Milano 07–09/1–13”, conținând înregistrări privind transmiterea de colete din Italia în Republica Moldova; un carnet învelit cu bandă adezivă bej, cu 96 file, cu mențiunea „Milano”, conținând înregistrări din anul 2012 privind transmiterea de colete; un carnet de culoare verde cu mențiunea „Milano”, cu înregistrări din perioada 10–12/2012 privind transmiterea de colete cu bani și bunuri; un carnet de culoare cafenie cu mențiunea „Milano-duminica”, conținând înscrieri privind colete, fără relevanță pentru cauza penală; un carnet albastru cu alb, cu 60 file, din anul 2008, conținând înregistrări privind pachete și bani transmiși în Republica Moldova; un carnet albastru cu roșu, învelit cu bandă adezivă cafenie, cu 96 file, din perioada 29.01–11.2013; un carnet de culoare albă privind colete și bunuri primite de inculpatul Ivanov Anatolie din Italia în perioada 2013–2014, precum și alte înscrisuri privind colete și bani primiți din Italia de către acesta;

- procesul-verbal de ridicare din 23.03.2018, prin care de la cet. Luca Larisa a fost ridicată o recipisă din 10.08.2012;

- procesul-verbal de examinare a obiectului din 23.03.2018, prin care a fost examinată recipisa din 10.08.2012, potrivit căreia Luca Larisa a împrumutat suma de 1 800 euro de la Poliacova Larisa;

- procesul-verbal de ridicare din 19.02.2018, prin care de la notarul Diaconu Galina au fost ridicate copii ale următoarelor acte: contractul de donație din 04.04.2008; extrasul din Registrul bunurilor imobile nr. 5501205114; contractul de vânzare-cumpărare din 23.05.2005; certificatul privind valoarea bunului din 13.03.2008; procura din 12.12.2006;

- procesul-verbal de examinare a obiectului din 23.04.2018, prin care au fost examinate copiile contractului de donație nr. 3162 din 04.04.2008, extrasul din Registrul bunurilor imobile nr. 5501205114, contractul de vânzare-cumpărare din 23.05.2005 privind bunul imobil situat pe str. Ștefan Neaga, certificatul privind valoarea bunului din 13.03.2008 și procura din 12.12.2006;

- procesul-verbal de examinare a obiectului din 23.04.2018, prin care au fost examinate copiile actelor din dosarul cadastral nr. 5501205421 al bunului imobil situat în or. Ialoveni, str. Mihai Viteazu 23/1, ridicat la 16.01.2018 în cadrul cauzei penale nr. 2018440417. Din materialele dosarului rezultă planul casei de tip duplex cu nr. cadastral 5501205421, precum și bunul imobil cu nr. cadastral 5501205114. Totodată, dosarul conține contractul de vânzare-cumpărare din 24.05.2005 nr. 10310/05, prin care vânzător a fost Curus Ecaterina Grigore, iar cumpărători Codja Maria Gheorghi și Sarandi Serghei Iordan, proiectul de divizare a bunului imobil, procesul-verbal de recepție finală, procuri, contracte de donație și alte acte relevante cauzei.

4. ***Inculpatul Ivanov Anatolie***, audiat în ședința de judecată, nu și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii imputate și a solicitat pronunțarea unei sentințe de achitare.

În declarațiile sale, acesta a arătat că partea vătămată Luca Lilia este fosta sa soție, cu care s-a căsătorit în anul 2006 și de care a divorțat în anul 2018. A susținut că nu a comis faptele reținute în actul de învinuire, nu a dobândit prin înșelăciune bunuri sau sume de bani aparținând părții vătămate și nu recunoaște acuzațiile formulate împotriva sa.

Inculpatul a declarat că imobilul situat în or. Ialoveni, str. M. Viteazul nr. 23/1, nu a fost procurat, ci i-a fost donat de către verișorul său, Sarandi Serghei. Potrivit acestuia, transmiterea bunului a reprezentat o înțelegere de familie, bazată pe relațiile apropiate existente între rude. A explicat că, întrucât el și soția sa se aflau frecvent peste hotarele țării, a împuternicit-o pe mama sa, Codja Maria, prin procură, să se ocupe de perfectarea actelor necesare tranzacției.

Totodată, a menționat că, în anul 2008, la revenirea în Republica Moldova, s-a prezentat împreună cu soția sa la instituțiile competente pentru perfectarea contractelor cu furnizorii de servicii comunale, aceasta fiind la curent cu situația juridică a imobilului. În opinia sa, afirmațiile părții vătămate potrivit cărora nu ar fi cunoscut despre donația casei nu corespund realității.

Referitor la starea imobilului, inculpatul a declarat că acesta era locuibil la momentul transmiterii, fiind dotat cu geamuri, uși și acoperiș. A susținut că lucrările efectuate ulterior au constituit doar reparații cosmetice și amenajări interioare.

Ivanov Anatolie a mai declarat că, pe perioada căsătoriei, el a desfășurat activități generatoare de venit atât peste hotare, cât și în Republica Moldova. Potrivit afirmațiilor sale, efectua transporturi de mărfuri cu o autoutilitară de model „Mercedes Sprinter", obținând venituri care îi permiteau să suporte cheltuielile gospodăriei și lucrările efectuate la imobil. A susținut că partea vătămată nu a contribuit semnificativ la finanțarea lucrărilor de construcție și reparație și că nu i-a remis sume importante de bani în acest scop.

Cu privire la apartamentul situat în mun. Chișinău, str. Vadul lui Vodă, care ar fi aparținut părții vătămate, inculpatul a declarat că nu a cunoscut detalii referitoare la acesta și nu a primit bani proveniți din eventuala sa înstrăinare. De asemenea, a afirmat că acuzarea nu a prezentat probe care să confirme existența sumelor de bani indicate în rechizitoriu ori transmiterea acestora către el.

Inculpatul a mai arătat că între părți au existat litigii civile referitoare la bunurile dobândite în timpul căsătoriei, iar pretențiile formulate de Luca Lilia au fost respinse. În opinia sa, prezentul dosar penal reprezintă o continuare a conflictului generat de divorț și de neînțelegerile familiale ulterioare.

Totodată, acesta a declarat că relațiile dintre soți s-au deteriorat în perioada premergătoare divorțului, iar după desfacerea căsătoriei partea vătămată ar fi inițiat multiple demersuri judiciare împotriva sa. A apreciat că acuzațiile formulate au la bază dorința acesteia de răzbunare și nu fapte reale.

În continuare, inculpatul a susținut că a participat personal la majoritatea lucrărilor efectuate la imobil, inclusiv la lucrări de finisare, instalații sanitare și electrice, precum și la alte amenajări interioare și exterioare. A afirmat că, după divorț, a continuat să investească în modernizarea și întreținerea casei.

În concluzie, Ivanov Anatolie a respins integral declarațiile părții vătămate Luca Lilia, a reiterat că nu a dobândit prin înșelăciune niciun bun sau sumă de bani și a solicitat instanței pronunțarea unei sentințe de achitare atât în privința sa, cât și în privința coinculpatei Codja Maria.

5. În cadrul ședințelor de judecată, ***inculpata Codja Maria*** a depus cereri privind judecarea cauzei în lipsa sa, menționând că nu recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, motiv pentru care, în temeiul art. 321 alin. (2) pct. 3) din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus judecarea cauzei în lipsa acesteia.

6. Astfel, instanța de judecată, cercetând nemijlocit probele administrate de părți, inclusiv documentele și procesele-verbale ale acțiunilor de urmărire penală prezentate de acuzare și apărare, concluzionează că în acțiunile inculpatului Ivanov Anatolie nu sunt întrunite elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal (în redacția Legii din 2016), iar în acțiunile inculpatei Codja Maria nu sunt întrunite elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. 42 alin. (5)

și art. 190 alin. (5) Cod penal (în redacția Legii din 2016), motiv pentru care aceștia urmează a fi achitați.

Instanța reține că, potrivit art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. De asemenea, conform art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, hotărârile judecătorești trebuie să conțină o motivare suficientă, din care să rezulte că argumentele esențiale ale părților au fost examinate efectiv.

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Hiro Balani c. Spaniei, Van de Hurk c. Olandei, Ruiz Torija c. Spaniei, Perez c. Franței, Tatishvili c. Rusiei, Boldea c. României), s-a statuat că întinderea obligației de motivare poate varia în funcție de natura cauzei, instanța nefiind obligată să răspundă în detaliu fiecărui argument, ci să demonstreze că aspectele esențiale au fost analizate.

Instanța, în conformitate cu art. 27, art. 93 și art. 99–101 Cod de procedură penală, a examinat probele sub toate aspectele, în mod complet, obiectiv și în coroborare, apreciindu-le prin prisma pertinenței, concludenței, utilității și veridicității, formându-și convingerea în baza ansamblului probator.

Concluzia instanței este justificată de următoarele considerente: potrivit art. 14 alin. (1) Cod penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.

În acest context, instanța de judecată precizează că obligația de motivare a hotărârii, derivată din art. 6 din Convenție, nu presupune un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, fiind suficient ca instanța să indice temeiurile pe care își întemeiază soluția, în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

Instanța și-a întemeiat constatările pe probele verbale și scrise prezentate și, în analiza faptelor, a aplicat standardul de probă „*dincolo de orice dubiu rezonabil*”. Astfel, dovada poate rezulta din coexistența unor deducții suficiente, clare și concordante sau a unor prezumții de fapt necombătute; adițional, poate fi luat în considerare comportamentul părților la administrarea probelor (Hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr. 24, p. 65, alin. 161).

Instanța reține că obiectul juridic special al escrocheriei prevăzute de art. 190 Cod penal are un caracter complex.

Obiectul juridic principal al infracțiunii de escrocherie îl formează relaţiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale referitoare la libertatea manifestării de voință și la minimul necesar de încredere. Legiuitorul incriminează în art. 190 Cod penal, fapta de escrocherie prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Obiectul material al escrocheriei este constituit din bunuri cu existență materială, create prin munca omului, având valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

Latura obiectivă a infracţiunii prevăzute la art. 190 Cod penal are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă alcătuită din două acţiuni (inacţiuni): a) acţiunea

principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, adică sustragerea lor; b) acţiunea sau inacţiunea adiacentă, care constă, în mod alternativ, în înșelăciune sau în abuz de încredere; 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile.

La fel, acțiunea adiacentă se exprimă prin: 1) înșelăciune și 2) abuz de încredere.

Infracțiunea specificată de art. 190 Cod penal, este o infracţiune materială și se consumată din momentul în care făptuitorul obţine posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria sa dorinţă.

Latura subiectivă se manifestă prin intenție directă, iar la calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special – de cupiditate (profit). Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

Subiectul infracţiunii este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârşirii infracţiimii a atins vârsta de 14 ani.

Cercetând probatoriul administrat, instanța relevă că partea vătămată Luca Lilia, audiată în ședință, a confirmat relațiile de familie cu inculpatul Ivanov Anatolie, precum și faptul că părțile au locuit împreună, au avut copii comuni și au acumulat bunuri în perioada căsătoriei. Partea vătămată a declarat că apartamentul său din mun. Chișinău a fost înstrăinat, iar mijloacele financiare obținute au fost utilizate pentru procurarea casei din or. Ialoveni. De asemenea, a indicat că, pe parcursul căsătoriei, a transmis inculpatului mijloace bănești pentru construcția și amenajarea imobilului, considerând la acel moment că bunul aparține ambilor soți.

Instanța reține că declarațiile acesteia confirmă existența unor raporturi patrimoniale derulate în cadrul familiei, bazate pe încredere și contribuție comună, fără a rezulta în mod clar existența unor acțiuni de înșelăciune sau abuz de încredere. Martorii audiați au confirmat, de asemenea, existența contribuțiilor financiare din partea ambilor soți și a rudelor, precum și apariția ulterioară a unor neînțelegeri de ordin patrimonial și litigii civile.

Instanța constată că depozițiile martorilor relevă existența unui conflict patrimonial de familie, însă nu confirmă existența unui mecanism fraudulos de înșelăciune.

Instanța reține că relațiile dintre părți au fost relații de familie, respectiv căsătorie și raporturi patrimoniale comune, iar transferurile de bani și contribuțiile financiare au avut loc în contextul gospodăririi comune a bunurilor. Nu a fost probată existența unei scheme infracționale de escrocherie și nici faptul că inculpații ar fi acționat, la momentul pretinselor fapte, cu intenția de a sustrage bunuri.

Instanța reține că simpla existență a unui conflict ulterior privind bunurile dobândite în timpul căsătoriei nu echivalează cu săvârșirea infracțiunii de escrocherie.

În ceea ce privește înscrisurile și procesele-verbale ale acțiunilor de urmărire penală, instanța constată că acestea confirmă derularea unor tranzacții civile (vânzări, donații, procuri, acte cadastrale), însă nu confirmă existența intenției infracționale a inculpaților și nici existența unui plan fraudulos.

Mai mult, existența raporturilor civile este confirmată prin hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni, din 19.06.2019, rămasă definitivă la 27.07.2021, prin care a fost respinsă acțiunea civilă formulată de Luca Lilia împotriva lui Ivanov Anatolie, Codja Maria, Sarandi Serghei și notarului Diaconu Galina, privind nulitatea actelor juridice și dreptul de proprietate, ca neîntemeiată. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă confirmă existența unui litigiu de natură civilă între părți, fără a proba existența unei fapte penale.

Circumstanțele reținute în hotărârea judecătorească menționată se referă la aceleași raporturi juridice și fapte invocate în prezenta cauză penală, inclusiv la modalitatea dobândirii și transmiterii bunului imobil.

În consecință, instanța reține că existența unei hotărâri judecătorești rămase definitive la 27.07.2021, prin care au fost respinse pretențiile civile ale părții vătămate referitoare la nulitatea actelor juridice și dreptul de proprietate, confirmă existența unui litigiu de natură civilă între părți, fără a proba existența unei fapte penale.

Din analiza materialului probator, instanța constată că nu a fost dovedită existența elementului subiectiv al infracțiunii, respectiv intenția directă de însușire ilicită a bunurilor la momentul dobândirii acestora de către inculpatul Ivanov Anatolie, precum și la momentul pretinsei complicități a inculpatei Codja Maria.

Totodată, nu a fost probată acțiunea de escrocherie, iar raporturile dintre părți se circumscriu unor relații de familie cu implicații patrimoniale.

Instanța subliniază că simpla existență a unor neînțelegeri privind bunurile dobândite în timpul căsătoriei nu este suficientă pentru angajarea răspunderii penale, în lipsa probării elementelor constitutive ale infracțiunii.

În aceste condiții, instanța apreciază că acuzarea nu a probat dincolo de orice dubiu rezonabil vinovăția inculpaților Ivanov Anatolie și Codja Maria.

Prin urmare, instanța de judecată ține cont de prevederile art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvîrşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanţa de judecată.

În temeiul principiului prezumției de nevinovăție și al regulii in dubio pro reo, orice dubiu rezonabil este interpretat în favoarea inculpaților.

În lipsa întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal (în redacția Legii din 2016), în privința lui Ivanov Anatolie, precum și a complicității prevăzute de art. 42 Cod penal în privința inculpatei Codja Maria, instanța constată că fapta imputată nu întrunește elementele infracțiunii.

În consecință, instanța reține că vinovăția inculpaților Ivanov Anatolie și Codja Maria nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente, iar în acțiunile

acestora lipsește atât latura obiectivă, cât și latura subiectivă a infracțiunii imputate. Sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri, iar dubiile în probarea învinuirii se interpretează în favoarea inculpaților. Prin urmare, inculpatul Ivanov Anatolie, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal (în redacția Legii din 2016), și inculpata Codja Maria, învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5) și art. 190 alin. (5) Cod penal (în aceeași redacție), urmează a fi achitați în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Referitor la acțiunea civilă.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârea *Tonchev c. Bulgariei* din 19.11.2009), Curtea a constatat încălcarea art. 6 din Convenție prin nesoluționarea acțiunii civile în procedura penală și a statuat că, în situația în care sistemul intern permite reclamanților să introducă o acțiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligația să asigure respectarea garanțiilor fundamentale prevăzute de art. 6 din Convenție.

De asemenea, în cauza *Boldea c. României* (15.02.2007, nr. 19997/02), Curtea a reținut că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 alin. (1) din Convenție, include dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră relevante pentru cauza lor, acest drept fiind efectiv doar dacă aceste observații sunt examinate în mod real de către instanță. În acest sens, art. 6 implică obligația instanței de a analiza efectiv mijloacele, argumentele și probele prezentate de părți (*Perez c. Franței*, 12.02.2004; *Van de Hurk c. Olandei*, 19.04.1994).

Conform art. 219 alin. (1) din Codul de procedură penală, acţiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanţei de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acţiunea sau inacţiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvîrşirea acesteia.

Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, persoanele fizice şi juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acţiunile interzise de legea penală pot intenta o acţiune civilă privitor la despăgubire prin:

1) restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvîrşirii faptei interzise de legea penală;

2) compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calităţii, aspectului comercial, precum şi repararea bunurilor deteriorate;

3) compensarea venitului ratat în urma acţiunilor interzise de legea penală;

4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputaţiei profesionale.

(3) Prejudiciul material se consideră legat de săvîrşirea acţiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru:

1) tratamentul părţii vătămate şi îngrijirea acesteia;

2) înmormîntarea părţii vătămate;

3) plata sumelor de asigurare, indemnizaţiilor şi pensiilor;

4) executarea contractului de depozit al bunurilor.

(4) La evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanţa de judecată ia în considerare suferinţele fizice ale victimei, gravitatea şi persistenţa suferinţelor psihice, inclusiv legate de incapacitatea de a se apăra pe sine ori alte persoane, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranţei în viaţă, pierderea onoarei prin defăimare, suferinţele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

(6) Acţiunea civilă poate fi intentată în numele persoanei fizice sau juridice de către reprezentanţii acestora.

(7) În caz de deces al persoanei fizice care este în drept de a intenta o acţiune civilă în procesul penal, acest drept trece la succesorii ei, iar în caz de reorganizare a persoanei juridice – la succesorul ei de drept.

(8) Pretenţiile persoanelor fizice şi juridice prejudiciate nemijlocit prin fapta interzisă de legea penală au prioritate în raport cu pretenţiile statului faţă de făptuitor.

(9) Organul de urmărire penală şi instanţa sînt obligate să aducă la cunoştinţă persoanei dreptul de a intenta acţiune civilă sau de a recurge la mediere pentru soluţionarea litigiului civil.

Articolul 220 Cod de procedură penală, stipulează că:

(1) Acţiunea civilă în procesul penal se soluţionează în conformitate cu prevederile prezentului cod.

(2) Normele procedurii civile şi normele procesului de mediere a litigiilor civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal şi dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări.

(3) Hotărîrea privind acţiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil şi ale altor domenii de drept.

(4) Termenul de prescripţie prevăzut de legislaţia civilă nu se aplică acţiunilor civile soluţionate în procesul penal.

(5) În cazul în care persoana care a înaintat acţiunea civilă a fost recunoscută în calitate de parte civilă, însă, ulterior, prin ordonanţă, s-a dispus încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală, din data cînd această ordonanţă devine irevocabilă începe să curgă un nou termen de prescripţie extinctivă a acţiunii civile.

(6) În cazul în care instanţa de judecată a admis în principiu acţiunea civilă sau a lăsat-o fără soluţionare, din data cînd această sentinţă devine irevocabilă începe să curgă un nou termen de prescripţie extinctivă a acţiunii civile.

Articolul 221 Cod de procedură penală, prevede:

(1) Acţiunea civilă în procesul penal se intentează în baza cererii scrise a părţii civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal pînă la terminarea cercetării judecătoreşti.

(2) Acţiunea civilă se intentează faţă de bănuit, învinuit, inculpat, faţă de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau faţă de persoana care poate fi responsabilă de acţiunile învinuitului, inculpatului.

(3) În cererea de intentare a acţiunii civile se arată cauza penală în procedura căreia urmează să fie intentată acţiunea civilă, cine şi către cine intentează acţiunea, valoarea acţiunii şi cerinţa de despăgubire. Dacă este necesar, partea civilă îşi poate concretiza pretenţiile.

Totodată, potrivit art. 387 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, prevede soluţionarea acţiunii civile și anume:

(1) O dată cu sentinţa de condamnare, instanţa de judecată, apreciind dacă sînt dovedite temeiurile şi mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acţiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

(2) În cazul cînd se dă o sentinţă de achitare, instanţa:

1) respinge acţiunea civilă dacă nu s-a constatat existenţa faptei incriminate sau fapta nu a fost săvîrşită de inculpat;

2) nu se pronunţă asupra acţiunii civile dacă inculpatul a fost achitat pentru că nu sînt întrunite elementele infracţiunii sau există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei, prevăzute în art.35 al Codului penal.

(3) În cazuri excepţionale cînd, pentru a stabili exact suma despăgubirilor cuvenite părţii civile, ar trebui amînată judecarea cauzei, instanţa poate să admită, în principiu, acţiunea civilă, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanţa civilă.

Instanța de judecată reține că, în cadrul procesului penal, avocatul Timotin Lilian, în interesele părții vătămate/civile Luca Lilia, a înaintat acțiune civilă împotriva inculpaților Ivanov Anatolie și Codja Maria, solicitând constatarea caracterului de bun comun devălmaș al imobilului cu nr. cadastral 5501205.421.01, amplasat în or. Ialoveni, str. Mihai Viteazu 23/1, recunoașterea dreptului de proprietate în devălmășie asupra acestuia, precum și încasarea în mod solidar a prejudiciului moral în sumă de 100 000 lei.

În ședința de judecată, procurorul a susținut acțiunea civilă înaintată, solicitând admiterea acesteia.

Avocatul Crețu Nadejda, în interesele inculpatului Ivanov Anatolie, precum și inculpatul Ivanov Anatolie, au solicitat respingerea acțiunii civile ca neîntemeiată, invocând inclusiv faptul că asupra litigiului referitor la imobilul în cauză există deja o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

Avocatul Jomir Eudochia, în interesele inculpatei Codja Maria, a solicitat, de asemenea, respingerea acțiunii civile ca neîntemeiată.

Instanța notează că, potrivit art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează de către persoanele cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă

de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia, având ca finalitate repararea prejudiciului material sau moral cauzat prin fapta interzisă de legea penală.

Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, despăgubirea poate consta: în restituirea în natură a bunurilor sau a contravalorii acestora; compensarea cheltuielilor pentru bunurile pierdute ori deteriorate; compensarea venitului ratat; repararea prejudiciului moral sau a daunei aduse reputației.

Din interpretarea sistematică a acestor prevederi rezultă că acțiunea civilă în procesul penal are un caracter strict accesoriu față de acțiunea penală și este limitată exclusiv la repararea prejudiciului derivat din săvârșirea unei fapte penale.

Totodată, conform art. 220 Cod de procedură penală, acțiunea civilă se soluționează în conformitate cu prevederile prezentului cod, iar hotărârea asupra acesteia se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil și ale altor domenii de drept. Din coroborarea dispozițiilor art. 219–221 Cod de procedură penală rezultă că exercitarea și soluționarea acțiunii civile în procesul penal sunt condiționate de existența unei fapte interzise de legea penală și a prejudiciului cauzat prin aceasta.

Conform art. 387 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă se admite, se admite parțial sau se respinge odată cu sentința de condamnare, în funcție de dovedirea faptei și a prejudiciului. În același timp, potrivit art. 387 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, în cazul pronunțării unei sentințe de achitare pe motiv că nu sunt întrunite elementele infracțiunii, instanța nu se pronunță asupra acțiunii civile.

În prezenta cauză, prin sentință, instanța a dispus achitarea inculpaților Ivanov Anatolie și Codja Maria în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, constatând că fapta imputată nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal. În aceste condiții, lipsește temeiul juridic al angajării răspunderii civile în cadrul procesului penal, nefiind stabilită existența unei fapte penale și nici legătura cauzală dintre o faptă interzisă de legea penală și prejudiciul invocat.

Instanța reține, de asemenea, că pretențiile privind constatarea caracterului de bun comun devălmaș, recunoașterea dreptului de proprietate și înscrierea în registrul bunurilor imobile nu reprezintă forme de reparare a prejudiciului în sensul art. 219 Cod de procedură penală, ci constituie pretenții de stabilire a unui regim juridic al unui bun imobil, guvernate de normele dreptului civil și ale dreptului familiei.

Or, acțiunea civilă în procesul penal, astfel cum este definită de art. 219 Cod de procedură penală, vizează exclusiv repararea prejudiciului material sau moral cauzat nemijlocit prin fapta interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia, și nu poate avea ca obiect stabilirea ori modificarea regimului juridic al dreptului de proprietate, în absența constatării unei fapte penale generatoare de prejudiciu.

Aceste pretenții excedează obiectului acțiunii civile în procesul penal, care este limitat exclusiv la repararea prejudiciului cauzat prin fapta penală dedusă judecății, iar nu la constatarea sau modificarea dreptului de proprietate.

Totodată, pretenția privind prejudiciul moral este formulată în absența stabilirii unei fapte ilicite penale, condiție esențială pentru angajarea răspunderii civile delictuale în cadrul procesului penal.

În consecință, instanța constată că pretențiile formulate de partea civilă excedează obiectului și limitelor acțiunii civile reglementate de art. 219–221 Cod de procedură penală, iar în lipsa constatării existenței unei fapte penale generatoare de prejudiciu nu pot fi examinate și soluționate în cadrul prezentului proces penal.

Prin urmare, în temeiul art. 387 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de judecată nu se pronunță asupra acțiunii civile înaintate de partea civilă Luca Lilia împotriva inculpaților Ivanov Anatolie și Codja Maria, aceasta urmând a fi valorificată pe cale separată, în procedură civilă, conform legii.

7. În conformitate cu prevederile art. 384, 385, 387, 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, instanţa de judecată

H O T Ă R Ă Ș T E :

Inculpatul ***Ivanov Anatolie Victo***r, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, se achită, din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Inculpata ***Codja Maria Gheorghi***, învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5) și art. 190 alin. (5) Cod penal, se achită, din motivul că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

Asupra acțiunii civile înaintate de avocatul Timotin Lilian, în interesele părții vătămate/civile Luca Lilia, instanța nu se pronunță, în temeiul art. 387 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, aceasta urmând a fi valorificată pe cale separată, în procedură civilă.

Sentința poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul **Viorel Botnaraș**